

[Parkov.]

til Dækning af de med Ordningen forbundne Udgifter. Det er jo ikke tilstrækkeligt, at der fra Sagkundskabens Side kommer saadanne Krav, som man for saa vidt kunde anse for at være rimelige og rigtige, naar de overstiger Samfundets økonomiske Bæreevne. Alt dette maa afpasses efter hinanden, og hvis man vil det, tvivler jeg ikke om, at det vil lykkes at komme til et for alle Parter brugeligt og ikke mindst for Landet nyttigt Resultat.

Og gælder det i Almindelighed, at man skal tage ogsaa Midlernes Tilvejebringelse i Betragtning ved sine Overvejelser, gælder det naturligvis endnu mere, naar man er inde i økonomisk vanskelige Tider, for ikke at sige Krisetider. Vi har for vort Vedkommende heller ikke været fremmede for, at finansielt svære Tider kunde nødvendiggøre en Begrænsning af Militæruddgifterne, og har ogsaa erklæret os rede til at deltage i Overvejelserne herom, men en Forudsætning maatte det saa være, at det danske Folk stod samlet bag Ordningen af et Værn for Danmarks Frihed og Selvstændighed.

Var det Tilfældet, vilde den Aand, der paa Forhaand var i Forsvaret, være af afgørende Betydning for Forsvarets Effektivitet. Naar Forsvaret saa kaldtes i Virksomhed, vilde det Mod og den Villiestyrke og det Sammenhold, der prægede det levende Forsvar, give Mulighed for Udfoldelse af en Kraft og en Sejghed, som i nogen Maade kunde modsvare og bøde paa, at selve Forsvarets Masse var blevet begrænset.

Paa et saadant Grundlag vilde ogsaa vi være at finde som Medarbejdere paa dette som paa alle andre Omraader, hvor det er Samfundsinteresser, der staar paa Spil. Men saaledes er Forholdet jo desværre ikke med de her foreliggende Forslag. De Forventninger, som muligt har været næret om en samlet Baggrund for Forslagene, er blevet sørgeligt skuffet.

Disse Forslag undsiges jo allerede i Starten af et Flertal af dem, som afgiver deres Stemme for Forslagenes Gennemførelse. Det synes jo næsten ikke muligt for det radikale og socialdemokratiske Partis Ordførere at give stærkt og kraftigt Udtryk nok for deres Afstandtagen fra Forslagenes Indhold og for Bebudelsen af, at vi allerede til Efteraaret skal begynde forfra med de indbyrdes og i mange Maader ødelæggende Stridigheder om Danmarks Vagt og Værn. Saaledes er Forholdet. Saaledes er det kommet til Orde i det andet høje Ting, og saaledes er det kommet til Orde her i Dag gennem Socialdemokraternes ærede Ord-

fører (J. P. Larsen). Det maa sikkert skurre stærkt i Venstres Øren at høre Spot og Haan om det Forslag, for hvilket Partiet er gaaet ind, og vel at mærke fra dem, som skal medvirke til, at Forslaget ophøjes til Lov.

Der blev sagt, at man nu vilde komme ind i en Situation, som man ikke havde kendt i Menneskealdrer; at der, som det er sket i det andet høje Ting, og som det i den nærmeste Fremtid vil ske her i dette Ting, vilde staa et Flertal bag en Afgørelse i disse Spørgsmaal, som oversteg kvalificeret Majoritet. Ja, det vil der ganske sikkert, men hvad nytter det? Hvilket Grundlag er der for at tro, at Sagen dermed skulde være bragt ind i et andet Spor end det hidtidige?

Man siger, at det at stemme for Forslagene ogsaa binder til Lovene. Ja, i Almindelighed skulde det jo være Tilfældet, og der vil sikkert ogsaa vækkes en Tvivl hos de forklædte Forsvarsvenners Tilhængere og Meningsfæller ude i Befolkningen, naar det nu kommer frem, at man har stemt for noget, som man i Virkeligheden er imod, og det siger man jo aabent og frit. Jeg skulde tro, at det i nogen Maade kunde tage Saften og Kraften af Modstanden mod Forsøget paa et gennemføre og derefter opretholde et Værn, men jeg skal erkende, at der er gjort, hvad gøres kunde, for paa samme Tid, som Forslagene gennemføres af Regeringspartierne ved deres positive Stemmeafgivning, at give Forslagene Gift.

Det er altsaa en helt anden Situation, man er kommet ind i, end den, man ganske sikkert havde tænkt sig, da man tog Spørgsmaalet op i det af Landstinget nedsatte Underudvalg. Det vil derfor heller ikke forundre, at allerede af denne Grund kan vi ikke medvirke til Lovforslagenes Gennemførelse, men vi maa, og da navnlig under Hensyn til de Vilkaar, som Forslaget om Søværnets Ordning ved sin Form og sit Indhold byder vor Flaade, afgjort modsætte os, at disse Forslag ophøjes til Lov. Efterdi vi alle Dage har anset den isolerede Afrustning for ikke alene at være en Svigten af Princippet Solidaritet eller Gensidighed, men tillige for at rumme den største Fare for os under krigeriske Forviklinger i vore Farvande og ved vore Kyster, ja, i saa Fald næsten Sikkerheden for, at vi vilde blive draget med ind i Krigen, og hvad dermed følger, maatte der efter vor Formening være saa mange og saa gode Grunde for, at vi ikke i dette Øjeblik afgjorde Spørgsmaalet, men lod det hvile og i hvert Tilfælde ventede, indtil der forelaa Afgørelse fra Genève om, hvorvidt de Forhandlinger, som der er optaget om Afrustningsproblemet,